

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 309/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. apríla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného URBÁNI & Partners s. r. o., Skuteckého 17, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát JUDr. Rastislav Urbáni, LL.M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 101/2013 a jeho rozsudkom z 29. septembra 2014 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 151/2015 a jeho rozsudkom z 15. decembra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného URBÁNI & Partners s. r. o., Skuteckého 17, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát JUDr. Rastislav Urbáni, LL.M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 101/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“) a jeho rozsudkom z 29. septembra 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 151/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie krajského súdu“) a jeho rozsudkom z 15. decembra 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 7 C 101/2013 v postavení odporcu. Okresný súd napadnutým rozsudkom sťažovateľa zaviazal zaplatiť navrhovateľovi sumu 29 204,84 € s príslušenstvom. Na základe sťažovateľom podaného odvolania bol napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správny napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že advokátovi udelil plnú moc na zastupovanie v konaní pred okresným súdom 25. septembra 2014. V nadväznosti na túto skutočnosť „... Vzhľadom na to, že sa právny zástupca Sťažovateľa chcel dôkladne oboznámiť so spisovným materiálom a dôkladne pripraviť na pojednávanie, požiadal vo veci konajúci súd o odročenie pojednávania vytýčeného na deň 29. 09. 2014 a žiadosť o odročenie pojednávania doručil konajúcemu súdu dňa 25. 09. 2014. Aj vzhľadom k tomu, že právny zástupca Sťažovateľa mal v predmetný deň (29. 09. 2014) aj ďalšie kolízie... tieto zámerne v uvedenej žiadosti o odročenie neuviedol, nakoľko si je vedomý tej skutočnosti, že existencia kolízií, t. j. ďalších pojednávanií / úkonov civilných, trestných, nezakladá dôvod na odročenie pojednávania, a preto vo svojej žiadosti o odročenie uviedol len vyššie

uvedený dôvod, aby sa mohol dostatočne oboznámiť so spisovým materiálom a následne poskytnúť Sťažovateľovi adekvátnu právnu pomoc.“.

Sťažovateľ okresnému súdu vytyka, že žiadosti právneho zástupcu o odročenie pojednávania nevyhovelo a pojednával v neprítomnosti sťažovateľa, ako aj jeho právneho zástupcu. Podľa názoru sťažovateľa „... súd má v každom individuálnom prípade dôsledným spôsobom zvážiť závažnosť dôvodov na odročenie pojednávania, resp. vziať do úvahy aj ospravedlnenie právneho zástupcu/substitučne splnomocneného v deň pojednávania, že na pojednávanie bude meškať z objektívnych príčin, čo konajúci súd neurobil a nerešpektoval. Mám za to, že uvedeným konaním súdov došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania, a tiež k porušeniu práva účastníka na spravodlivý proces, ktorý v sebe subsumuje aj právom na právnu pomoc, keďže žiadosť súdu o odročenie pojednávania doručená pred začatím pojednávania a konajúci súd prejednal a rozhodol vec v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupu, odňal im tak možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) O. s. p. Taktiež... poukazujem na skutočnosť, že zo strany súdu nebola na strane právneho zástupcu Sťažovateľa dodržaná päť (5) dňová lehota na prípravu na pojednávanie, čím konajúci súd zaťažil uvedené konanie vadou vyplývajúcou z už vyššie spomenutého ustanovenia § 237 písm. f) O. s. p. Mám za to, že odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postupu súdu, ktorý znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom, za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Odvolací súd bez dostatočného odôvodnenia sa zmohol len na konštatáciu, že nezistil existenciu dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania a skutočnosť, že Sťažovateľ splnomocnil na svoje zastupovanie v konaní advokáta až dňa 25. 09. 2014, keď tak mohol urobiť v dostatočnom časovom predstihu.“.

Vychádzajúc z už citovaného, sťažovateľ zastáva názor, že okresný súd, ako aj krajský súd mu odňali „... možnosť konať pred súdom, nakoľko Sťažovateľ a ani jeho právny zástupcu, neboli prítomní na pojednávaní a to aj napriek tomu, že sa riadne a včas ospravedlnili“.

Sťažovateľ k požiadavke vyčerpania opravných prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje, uvádza, že „V danom prípade riadny opravný prostriedok prípustný nie je, pričom na mimoriadny opravný prostriedok voči rozhodnutiu Sťažovateľ nemá právny nárok a podaním mimoriadneho opravného prostriedku spojeného s vyčkávaním na rozhodnutie o ňom, by došlo k márnemu uplynutiu lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súdnu a inú právu ochranu zakotveného v článku 48 ods. 2/ Ústavy Slovenskej republiky, boli Rozsudkami Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 7 C/101/2013-96 zo dňa 29. 09. 2014, právoplatný dňa 15. 01. 2016 a vykonateľný dňa 19. 01. 2016 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 14 Co/151/2015-231 zo dňa 15. 12. 2015 a postupom, ktorý mu predchádzal, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 7 C/101/2013-96 zo dňa 29. 09. 2014, právoplatný dňa 15. 01. 2016 a vykonateľný dňa 19. 01. 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 14 Co/151/2015-231 zo dňa 15. 12. 2015 a vec vracia okresnému súdu na ďalšie konanie.

Porušovateľ práva je povinný nahradiť Sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým rozsudkom a postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým rozsudkom. Porušenie v sťažnosti označených práv podľa ústavy a dohovoru sťažovateľ odôvodňuje tým, že okresný súd v napadnutom konaní na pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, konal v jeho neprítomnosti, ako aj v neprítomnosti jeho právneho zástupcu, pričom navyše nebola dodržaná ani 5-dňová lehota na prípravu na pojednávanie podľa § 115 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Podľa sťažovateľa sa porušenia práv podľa ústavy a dohovoru dopustil aj krajský súd tým, že sa s postupom okresného súdu v napadnutom konaní stotožnil. Sťažovateľ tvrdí, že tak okresný súd, ako aj krajský súd mu svojím postupom (v podstate) odňali možnosť konať pred súdom.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým rozsudkom

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

V uvedenom článku ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení ústavou garantovaných práv a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z dikcie čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Princíp subsidiarity navyše reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd (krajský súd o odvolaní proti napadnutému rozsudku okresného súdu rozhodol rozsudkom sp. zn. 14 Co 151/2015 z 15. decembra 2015, pozn.). Právomoc

krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým rozsudkom

Aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, sťažovateľ namieta odňatie možnosti konať pred súdom, ku ktorému malo dôjsť tým, že krajský súd sa stotožnil s postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ktorým bol napadnutý rozsudok vyhlásený v neprítomnosti sťažovateľa a jeho právneho zástupcu a nebola dodržaná ani 5-dňová lehota na prípravu na pojednávanie ustanovená v § 115 ods. 2 OSP.

V súvislosti so sťažnostnou argumentáciou sťažovateľa ústavný súd poukazuje na rozhodovacu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), podľa ktorej odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok poskytuje (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy a pod.). K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen postupom súdu, ktorý rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím.

Ústavný súd už vo svojej rozhodovacej činnosti viackrát uviedol, že vada konania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP má spravidla za následok porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 261/06).

Podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Realizáciu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 až čl. 50 ústavy (resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v dovolacom konaní umožňuje predovšetkým § 237 ods. 1 OSP. Práve preto jednotlivé dôvody prípustnosti dovolania uvedené v § 237 ods. 1 OSP treba vykladať tak, aby ich prostredníctvom bola poskytnutá plná ochrana uvedeným článkom ústavy.

Sťažovateľom namietané procesné pochybenia okresného súdu pripočítateľné krajskému súdu spočívajúce v uskutočnení pojednávania v neprítomnosti účastníka konania a jeho právneho zástupcu a nedodržanie 5-dňovej lehoty na prípravu na pojednávanie sú podľa názoru ústavného súdu spôsobilé na to, aby boli predmetom preskúmania odvolacieho súdu z hľadiska existencie prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP. Námietka odňatia možnosti konať pred súdom spôsobená procesnými pochybeniami okresného súdu, ktorá je pripočítateľná aj na ťarchu krajského súdu, ktorý postup okresného súdu odobril, je obsahovou súčasťou základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania a práva na spravodlivé súdne konanie. Je nepochybné, že základné právo na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania požíva ochranu v dovolacom konaní prostredníctvom § 237 ods. 1 písm. f) OSP. Vzhľadom na uvedené skutočnosti mal sťažovateľ reálnu možnosť domáhať sa ochrany označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru podaním dovolania proti rozsudku krajského súdu z dôvodu uvedeného v § 237 ods. 1 písm. f) OSP (m. m. II. ÚS 687/2015).

Ústavou vymedzená právomoc ústavnému súdu neumožňuje, aby nahrádzal rozhodovaciu činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je založená zákonom alebo na základe zákona, t. j. v danom prípade na základe uplatnenia postupu podľa § 237 písm. f) OSP. Ústavný súd môže uplatniť svoju právomoc až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi

súdnyimi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ predtým, ako požiada o ústavnú ochranu ústavný súd, musí vyčerpať všetky (iné) dostupné a účinné prostriedky ochrany svojich práv. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol (môže) domôcť ochrany svojich práv v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak túto ochranu neposkytujú všeobecné súdy. V danom prípade, ako to vyplýva z už uvedených úvah, proti rozsudku krajského súdu bolo prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok. Právomoc poskytnúť ochranu základnému právu sťažovateľa zaručenému v čl. 48 ods. 2 ústavy a právu na spravodlivé súdne konanie zaručenému v čl. 6 ods. 1 dohovoru mal najvyšší súd v dovolacom konaní, čo zároveň vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti mal sťažovateľ možnosť domáhať sa ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu na základe dovolacieho dôvodu uvedeného v § 237 ods. 1 písm. f) OSP.

Ústavný súd v súvislosti so skúmaním podmienok konania o podanej sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania zistil, že sťažovateľ dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu 16. februára 2016 podal. Konanie vo veci dovolania, ktorým sa sťažovateľ domáhal z rovnakých dôvodov, aké uviedol v sťažnosti, zrušenia napadnutého rozsudku krajského súdu, však okresný súd uznesením sp. zn. 7 C 101/2013 zo 17. marca 2016 zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku zo strany sťažovateľa.

V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo

slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (meritórnym rozhodnutím). V okolnostiach prípadu sa sťažovateľ nezaplatením súdneho poplatku za podané dovolanie sám zbavil možnosti, aby o ním podanom mimoriadnom opravnom prostriedku konal a rozhodol najvyšší súd ako súd dovolací a poskytol mu prerokovaním dovolania a preskúmaním dovolacích dôvodov podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP ochranu ním označených práv podľa ústavy a dohovoru.

V nadväznosti na argumentáciu sťažovateľa, že „*podaním mimoriadneho opravného prostriedku spojeného s vyčkávaním na rozhodnutie o ňom, by došlo k márnemu uplynutiu lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona*“, ústavný súd pripomína, že aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej činnosti sa v jeho judikatúre už ustálil právny názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Zároveň ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre uvádza (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní sa považuje v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade podania dovolania podal zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Tieto závery vyplývajúce z judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva však nemožno vo veci sťažovateľa uplatniť, keďže konanie o dovolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu bolo zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku, teda bez toho, aby sa najvyšší súd vôbec sťažovateľovou argumentáciou odôvodňujúcou prípustnosť dovolania v jeho veci zaoberal.

Na základe uvedeného ústavný súd aj túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. apríla 2016